

GRUPPE:

Kyndebeft.

TRYKT:

**Langelands
Folkeblad**

ØENS MORGENAVIS

Netto-oplag, 1. halvår 1973: 2.306

EMNE:

Langlands fort

DATO:

30 OKT. 1974

ORLOGSMUSEET

Kommandørkaptajn H. Harboe-Hansen giver her i Langelandsforts have sin efterfølger, kommandørkaptajn N. F. Z. Jessen, lidt råd og vink.

Chefskiftet på fortet der er Sydlangelands største arbejdsplads

**Afskedsbemærkin-
ger fra kommandør-
kaptajn
H. Harboe-Hansen**

Der er nu ca. 100 tilknyttet Langelandsfortet, deraf ca. 30 værnepligtige, medens de resterende ca. 70 er ansat ved fortet, der hermed er Sydlangelands største arbejdsplads.

Oplysningen herom blev

givet i et afskedsinterview med den nu afgangende chef på fortet, kommandørkaptajn H. Harboe-Hansen, der ved chefskiftet-paraden på fortet i morgen eftermiddag trækker sig tilbage til det civile liv.

Efter på et spørgsmål herom at have præciseret, at han har været chef på fortet i fire år eller i en lige så lang periode som nogen tidligere fortchef siger H. Harboe-Hansen om bevæggrundene til at han nu selv, kun 51 år gammel, har ønsket sin militære tjenestes ophør:

— Baggrunden for min beslutning om at trække mig tilbage er den, at jeg finder, at den sag, som jeg i mange år har tjent bedst i søværnet, tjener jeg nu bedst ved at gå. Sådan at forstå, at jeg dermed mener, jeg kan hendele opmærksomheden på den situation, det danske forsvar er kommet i fra den ene forsvarsordning til den anden. Det har været en stadig dalende kurve.

— Politikerne i dette land har, lige siden de radikale kom ind i billedet, på det forsvarspolitiske område prøvet på, inspireret af de radikale, at springe over, hvor gærdet er lavest. Det er noget, vi i forsvaret har vænnet os til, det er betingelserne, vi arbejder under.

Det nye, der er kommet ind i billedet, og som har fået mig til at reagere så forholdsvis drastisk, er det, at vore ledere på en efter min opfattelse defatistisk måde. — Jeg ved godt, de

at gå. Sådant at forstå, at jeg dermed mener, jeg kan henlede opmærksomheden på den situation, det danske forsvar er kommet i fra den ene forsvarsordning til den anden. Det har været en stadig dalende kurve.

— Politikerne i dette land har, lige siden de radikale kom ind i billedet, på det forsvarspolitiske område prøvet på, inspireret af de radikale, at springe over, hvor gærdet er lavest. Det er noget, vi i forsvaret har vænnet os til, det er betingelserne, vi arbejder under.

Det nye, der er kommet ind i billedet, og som har fået mig til at reagere så forholdsvis drastisk, er det, at vore ledere på en efter min opfattelse defatistisk måde. — Jeg ved godt, de selv mener, det er på realistisk måde — har lagt sig ned i deres forhandlingsniveau omtrent på linje med politikerne, sådan så man har prøvet på at presse et par hundrede millioner ud af politikerne fra det niveau, som man troede, de var indstillet på. Men dermed har man efter min opfattelse stukket politikerne blår i øjnene, voldført dem. Fordi det, der er behov for, jo er et forsvar af en hel anden størrelsesorden end det, vi kører med, et behov, der vel først kan tilfredsstilles på et niveau, der ligger to eller tre gange over det, vi kører på. Dette er hovedårsagen til, at jeg har taget min beslutning. Forsvarschefen og værnecheferne har jo i vid udstrækning været i kontakt med politikerne forud for og under tilblivelsen af den nuværende forsvarsordning. Og de har jo lagt sig på, hvad de sikkert selv har ment var et realistisk niveau, men det er det, jeg kalder for en defatistisk indstilling, sådan at forstå, at de har sagt: formentlig kan vi ikke få mere ud af politikerne i dette land end noget nær omkring sådan og sådan, men vi må altså anbringe guleroden inden for det nærsynede sæls rækkevidde og altså kan vi ikke hænge mere end et par hundrede millioner foran næsen på dem.

Selvfølgelig vil en massevæbning fra forsvaret ikke komme, men tværtimod skal den. Dette være sagt med henblik på alle mine brave kolleger, som fortsætter i forsvaret. Jeg havde helst set, at de, der er i spidsen for forsvaret, og som har medvirket til den nuværende forsvarsordning på en kraftig måde havde markeret den opfattelse, som jeg har givet udtryk for, for så var jeg blevet. Så havde jeg ikke set nødvendigheden af at gå.

— Fremtidsplaner?

— Det vil jeg finde ud af på fredag. Jeg har hidtil følt, at dette var et job, jeg har taget til og med torsdag, og så har jeg ikke brugt min tid til at fare rundt og finde ud af, hvordan jeg kunne sikre mig det ene eller andet. Jeg har ikke løst billet nogen steder hen. Jeg har jo min bopæl i Humble, men jeg regner med at forlade øen.

pr.